לגבר או לאשה?
בעיר או בדרכים בין-עירוניות?
לפיקניק או לטיול?
למוסד או למפעל?

זקוק ל"סוס עבודה",
עם שלוש דלתות,
צריכת דלק כ-18 ק"מ לליטר,
ומרווחת למרות שאורכה 3.20 מ' בלבד?

אוטוביאנקי!
שלוש דלתות
מכל זוית

קח אותה לנסיעת נסיון חינם

תצוגה ומכירות: **תל־אביב** - טלקאר חב' בע"מ רח' המסגר 64. טל. 37538-03,
263925-03. **ירושלים** - א. ברקוביץ רח' ינאי 4. טל. 225522-02.
חיפה - טלקאר בע"מ רח' הסנינים 53. טל. 515392-04.

א. גלעד ושות'

הלמוט ברגר
לינדה בלייר
קירק דוגלאס
ריצ'רד דריפוס
הלן הייס
אנתוני הופקינס
ברט לנקסטר
כריסטיאן מרקן
אליזבט טיילור

נצחון באנטבה
victory at ENTEBBE

הצגת בכורה עולמית

שבוע 4 „אופיר" — „בן יהודה" תל־אביב	שבוע 3 „אמפי" — חיפה

שבוע 4 „אורן" — „אשל" באר־שבע	שבוע 2 „אוריון" ירושלים	שבוע 2 „רמה" רמת־גן	שבוע 2 „שרון" נתניה	שבוע 2 „סבוי" חולון

שבוע 2 „עצמאות" בת־ים	שבוע 2 „דוד" הרצליה	שבוע 2 „היכל" פתח־תקווה	שבוע 2 „חן" כפר־סבא	שבוע 2 „תפארת" ראשל"צ	שבוע 2 „מאור" אשקלון

שבוע 2 „אשדוד" — אשדוד	שבוע 2 „תרבות" — לוד

לאכול עיתונים

(המשך מעמוד 41)

כיר למאזיניו כי העיתונות, עם כל חשיבותה, לא נכתבה באצבע־אלוהים. „זה רק עיתון, ולא מישחק בחיי־אדם," הוא אומר.

הוא מוסר את החדשות ואת כותרות העיתונים בצורה שבה עשוי היה לשמוע אותן מחברו, או לקלוט משיחת־שכנות על ספל־קפה. „מדוייקות, אך לא חשובות," כך הוא מגדיר אותן. שעת־השידור מוקדמת. מאזיניו עדיין עסוקים ברחצה, בגילוח או בהכנת ארוחת־הבוקר. זהו מיגוון רחב מאד של אנשים, שהמכנה־המשותף היחידי ביניהם הוא העובדה שיש להם באותו רגע טרנזיסטור פתוח, והם מאזינים לו אגב עיסוק אחר.

■ ■ ■

ברוח זו, ובתוספת קסם אישי רב, מגיש אלכס את תוכניתו. הוא מנסה לדמיין לעצמו אל מי הוא מדבר, וזה עוזר לו לחדור לבתי מאזיניו ולהרגיש שם כבן־בית לכל דבר. זהו, אולי, ההסבר לאינטימיות הנוצרת בינו לבין המאזינים. קולו השליו והלטפני מקדם את המאזינים כשהם מתעוררים משנתם ונכנסים לתוך נעלי־הבית. הוא מספר להם על מזג־האוויר בחוץ, ומוסיף עצה מה ללבוש: האם לקחת מעיל, או שמא תספיק אפודה.

ומה בקשר למטריה?

למי שרוצה מאד להיות נחמד מייעץ אלכס להפתיע את אשתו, הישנה עדיין, („תרחיק ממנה את המקלט כדי שלא תשמע") בארוחת־בוקר גדולה ויפה, והוא אף מוסר הנחיות מדוייקות כיצד להכינה.

אחרי הפתיחה הוא פונה לעיתוני־הבוקר. עובר בריפרוף על הכותרות, דואג לעדכן את מאזיניו, אלה שהעיתון עדיין לא הגיע לידיהם, בכל הנעשה, אך מתעכב רק על קטעים בודדים הנראים לו מעניינים. „אני מנסה להפוך את סדר הדברים. להעמיד במרכז את הדברים הקטנים, שהם הדברים המעניינים באמת את האנשים," הוא אומר. „אותם דברים שישמשו אחר־כך חומר לשיחות באוטובוס, ברחוב, בעבודה, על כוס־קפה. „אני לא עושה חשבון לריבונו של עולם או לריבונה של ההיסטוריה. הדרת הקודש של המילה הכתובה או של זו המשודרת במהדורות־החדשות, היא מזוייפת. גם כל אותם עורכי־חדשות העוטים חשיבות דרמאתית ביושבם מול המיקרופון הפתוח, חוזרים לספר בנפלאות אליזבת טיילור בארץ הקודש, ברגע שהמיקרופון נסגר." מפיו נשמעים הדברים כסיפור המסופר בלשון של חולין.

■ ■ ■

ההומור צץ מאליו ברגע קריאת הידיעה, בזמן השידור, ועוזר לו להתגבר על מכשלות ואיסורים שהינם תוצאה בלתי־נמנעת מצירוף של עיתון פתוח ומיקרופון פתוח בשידור ישיר. ההומור קצת ציני, אך לא תוקפני ולא פוגע, עוקצני אך לא מורעל. קריקטוריסטי אך לא מסלף עובדות. המיקרופון פתוח והשידור חי, וצריך להזהר שלא לשלח רסן.

כשהתפרסמה הידיעה על תקציב המדינה — 124 מיליארד לירות — חישב אלכס ומצא מה יהיה תקציב המדינה לדקה אחת, ואז שידר למאזיניו פולונז קצר של שופן, כשהוא מודיע להם — שהתענוג עולה להם לא פחות — מ־2.5 מיליון לירות ישראליות טבין־ותקילין.

„זוהי הדרך היחידה לעכל סכום כזה," הוא צוחק. הוא נחמד בחיים לא פחות מאשר מעל גלי־האתר. אולי אפילו יותר.

על הכנת התוכנית אין אלכס עובד לבדו. העוזר־כנגדו היא חיילת בלונדית מלאת־מרץ ששמה אריאנה מלמד. אריאנה אוכלת עיתונים, ישנה עיתונים, חולמת עיתונים ובעיקר אוהבת אותם. תפקידה הוא לקרוא את כל העיתונים (גם עיתוני־החוץ) המגיעים לביתה ביום שידור התוכנית בשעה 0230 לפנות־בוקר. כשהיא מגיעה לאולפן, בשעה 0600, היא כבר בקיאה בכל הנאמר בהם, מעדכנת את אלכס בתוכנם ושניהם יחד בוחרים את הקטעים שישודרו.

אלכס מלא התפעלות מאריאנה. „היא בחורה מיוחדת־במינה," הוא אומר. „לא זקוקה לשינה, אינטליגנטית ובעלת מוח חריף מאד. העיתונות היא קודש־הקודשים שלה, והיא מתייחסת לזה ברצינות תהומית."

על האיזון העדין שביחסם של השניים האלה לעיתונות, עומדת התוכנית כולה.

במדינה

צנזורה

אלה צנזור'יך, ישראל!

על סמך איזה טיעונים קוצצה „הבננה השחורה?"

מהם השיקולים המנחים את חברי המועצה־לביקורת־סרטים־ומחזות, לאשר, לפסול או לקצץ בסרטים העומדים להיות מוצגים בפני קהל הצופים בארץ?

תשובה על שאלה זו ניתן לקבל מפרוטוקול המועצה, שהתכנסה פעמיים בחודש שעבר, על־מנת לדון אם להתיר להצגה או לפסול את סירטו של הבמאי בנימין היים, הבננה השחורה.

המועצה התכנסה ב־22 בנובמבר. להלן קטעים מתוך פרוטוקול הישיבה, שבה השתתפו 15 מ־21 חברי המועצה, בראשותו של הד"ר מאיר שחם, ממישרד־הפנים.

גב' מישאל: הסרט הוא אידיוטי וחבל לדון בו.

מר צברי: הסרט מחייב דיון. טיבו האמנותי של הסרט — מפוקפק, ויש להגיב על התנהגותו של הבמאי. עם זאת, הסרט לא פוגע ואפשר להתירו בהגבלה.

מר קרמר: כשהגויים רצו להציג יהודי בצורה מגוחכת — הראו אותם כפי שמוצגים בסרט. אבל אנו מרשים להציג את עצמנו בצורה כזאת. לי זה מזכיר את פולניה. כך הוצגו יהודים בתיאטרות פולניים. ואני שואל אם אפשר להתיר את הסרט הזה, שבו מציגים את היהדות הדתית כך. כמו שאנו נזהרים מלפגוע בנוצרים, כך יש להיזהר כאן.

ד"ר מרץ: מותר לנו להציג סאטירה על עצמנו. מה שלא מותר זה לפגוע בערכים דתיים. כאן זה לא סאטירה, אלא יש פגיעה בערכים דתיים. מציע לאסור שתי סצינות — של המיקווה והחתונה.

ד"ר כהנא: אנו צריכים לנהוג לפי ערך של הצנזורה, ולראות אם יש פגיעה בחוגים שונים שחברי המועצה מייצגים. זה פוגע לפחות ב־20% של האוכלוסיה. יש לאסור את הסרט.

מר תבור: הצורה שבה מציגים את החוגים היהודיים היא כל־כך אבסורדית, שהגורם שפוגע זה דווקא בבמאי ובמפיק.

החתן מנשק את שד כלתו
„המועצה נכנסה להיסטריקה!"

למשל פגיעה במישטרה — זה אידיוטיזם ולא פגיעה. גם הנצרות היא דת, וראינו שבסיפורי קנטרברי ודקמרון פגעו בערכי הדת הנוצרית בצורה חמורה יותר, ולכן אינני חושב שיש לאסור.

מר קב־ונקי: אנו מצנזרים את האינטליגנציה שלנו. הבמאי לא מבין, ואין בו אינטליגנציה שתפגע. אם נאסור או נוציא סצינות, ניגש לסרט באופן רציני יותר. הסרט ימות מיתה טיבעית. נעשה פירסום לסרט רק אם נאסור או נקצץ.

מר תורן: בעיני זהו סרט שהוא שיא הקלוקלות. גם אני נפגע. ואינני רוצה לפגוע ביהודים שלובשים שטריימל. אם נאסור — נעשה פירסומת. לכן אינני בטוח שהסרט לא יחזיק מעמד. אנו לא יכולים לאסור.

גב' פקטה: ברמה של הסרט אין